

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 19 (102) • 2 iulie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

„Să te rogi atât timp cât rugăciunea nu-ți devine o corvoadă!”

Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul

” Să te rogi atât timp cât rugăciunea nu-ți devine o corvoadă. Iar cât privește cantitatea, depinde și de timpul pe care-l ai la dispoziție. Să știi însă, că ceea ce are valoare nu este cât se roagă cineva, ci cum se roagă. Se poate ca cineva să acorde multă vreme rugăciunii și să creadă că se roagă, dar în realitate să nu se roage, deoarece nu se roagă cu durere. Iar altul poate că nu se roagă mult, însă rugăciunea lui are calitate, pentru că se roagă cu zdrobire și cu smerenie. Desigur, atunci când există și cantitate și calitate, atunci sufletul mărinimos primește Har îndoit și binecuvântare de la Dumnezeu.

Pe urmele sfinților

Sfântul Ioan Maximovici – lecție de sfințenie pentru omul contemporan

Preasfințitul Benedict Bistrițeanul, *Episcop vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului*

” Sfințenia nu este pur și simplu neprihănire, pentru care cel drept ar merita bucuria binecuvântării în Împărăția lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, o astfel de dreptate prin care oamenii sunt plini de harul lui Dumnezeu, în măsura în care curge din ei asupra acelor cu care intră în contact. Mare este binecuvântarea lor; aceasta este generația de experiență personală a slavei lui Dumnezeu. Fiind plini de dragostea pentru oameni, care porcede din dragostea lui Dumnezeu, aceștia răspund nevoilor oamenilor și, la rugămintele lor, se fac mijlocitori și apărători pentru ei înaintea lui Dumnezeu”.

Așa descria Sfântul Ierarh Ioan Maximovici măsura la care este chemat omul lui Dumnezeu. Se vede limpede o reaşezare a standardelor evanghelice, un parcurs de la o dreptate morală, naturală, mult mai accesibilă omului firesc, la o sfințenie duhovnicească, ca dar al Duhului, generată de participarea personală la experiența lui Dumnezeu.

Continuare în pagina 2

Crâmpete din lumina sărbătorii

„Aceasta este Biserica: prezența unora în inimile celorlalți”

Părintele Dumitru Stăniloae

De cele mai multe ori omul credincios nu se roagă numai pentru sine, ci și pentru alții. Chiar și atunci când se roagă pentru sine, se roagă să fie folositor altora. La rândul ei, grija pentru alții în rugăciunea lui, dragostea de alții, dă un plus de putere celui ce se roagă, face ca rugăciunea lui să fie și mai caldă. Despre puterea deosebită a rugăciunii făcute pentru alții amintim cuvintele pline de un bogat și adevărat conținut ale Sfântului Apostol Iacob, cuprinse în epistola sa: „Rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați, că multă putere are rugăciunea dreptului în lucrarea ei” (Iacob 5, 16).

În rugăciunile ce le facem unii pentru alții nu ne unim numai cu Dumnezeu, ci și unii cu alții în Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu circulă atunci în noi. Așa circulă puterea lui Dumnezeu în noi toți care ne rugăm împreună și unii pentru alții în vremea Sfintei Liturghii. Și prin însuși acest fapt rugăciunea este o valoare și o mângâiere prin ea însăși. Este o bucurie și o mângâiere să putem zice unii către alții ceea ce a spus Sfântul Apostol Pavel: „Sunteți în inimile noastre, ca împreună să murim și împreună să trăim” (2 Corinteni 7, 3). Propriu-zis, cei ce au pe alții în inima lor și prin aceasta îl au pe Dumnezeu însuși nu mai mor, sau chiar dacă mor, ei sunt vii în vecii vecilor. Și aceasta este Biserica, ca unitate în Dumnezeu: prezența unora în inimile celorlalți. Această unitate este înfăptuită și trăită mai ales în rugăciunile unora pentru alții.

Sfântul Ioan Maximovici – lecție de sfințenie pentru omul contemporan

Preasfințitul Benedict Bistrițeanul, *Episcop vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului*

(continuare din pagina 1)

Acest lucru este cu atât mai necesar cu cât, în vremurile actuale, standardele par să fie coborâte tot mai mult și, în consecință, chiar la nivel omiletic, chemarea evanghelică, din pricina dorinței unui confort aparent, să fie „ameliorată”, „adaptată”, adusă la mai îndemâna omului postmodern.

Sfântul Ioan Maximovici, unul dintre sfinții cei mai cunoscuți ai secolului trecut, teolog inspirat, zelos ierarh misionar și protector al celor nevoiași, se naște în ziua de **4 iunie 1896**, în regiunea Harkov, din sudul Rusiei, dintr-o familie de viță veche. Primește la botez numele **Mihail**. Un înaintaș al său, Mitropolitul Ioan de Tobolsk, luminător al Siberiei și misionar în China, canonizat în 1916, va avea o înrăurire duhovnicească constantă asupra sa în direcția activității misionare pe care o va desfășura. De altfel, acest lucru se vede și din faptul că, mai târziu, odată cu intrarea sa în monahism, îi va purta numele.

Tănărul Mihail era, din fragedă pruncie, „călugăros”. Nu-i plăceau jocurile zgomotoase, iubea natura și animalele, citea mult *Viețile Sfinților* și diverse cărți duhovnicești și își petrecea toate verile la mănăstire. Când împlinește 11 ani este trimis la școala militară din Poltava. Aici viața i se intersectează cu vestitul Episcop ascet Teofan al acestei cetăți, care a rămas pentru acesta un model de aseză pentru întreaga sa viață. Deși își dorea să studieze Teologia, ascultând sfaturile părinților săi, urmează studii de Drept pe care le și absolvă tocmai în vremurile revoluției bolșevice.

În **1921** emigrează la Belgrad împreună cu familia sa, unde urmează studiile de Teologie. Anul **1926** marchează **intrarea sa în monahism la Mănăstirea Milkovo, primind numele Ioan**. În același an este și hirotonit ieromonah. Între anii **1929-1934** devine **profesor** la seminarul Teologie „Sfântul Ioan Botezătorul” din Bitol. Fără să își fi dorit acest lucru, la **28 mai 1934**, este **hirotonit episcop** de către Mitropolitul Antonie Hrapovitch și trimis în China în eparhia Shanghaiului. Își asumă deplin această slujire și se dedică atât la nivel edilitar și misionar, cât și social, purtând grijă în mod expres de rușii imigrați aici.

La jumătatea secolului trecut, în 1951, episcopul Ioan este chemat la **misiune în Europa occidentală**, la Paris, iar mai apoi la Bruxelles, primindu-i în grijă pe credincioșii din aceste regiuni. Este considerat misionar al ortodoxiei în Lumea Nouă. Unsprezece ani mai târziu, la dorința a numeroși credincioși care îl cunoșteau încă de când fusese în Shanghai, devine **episcop al celei mai mari comunități din America**, la San Francisco. Aici se implică pe toate planurile, cu prioritate încercând să împace comunitatea scindată de acolo și să continue lucrările la catedrala arhiepiscopală.

Un an mai târziu înființează **Frăția Precuviosului Gherman din Alaska**, devenită ulterior un important centru ortodox din California. A fost în același timp și un teolog fidel tradiției sale, încercând să indice linia ortodoxă într-un spațiu multicultural și pluriconfesional. Dar atacurile unor adversari nu întârzie să apară. Le răspunde în stilul-i specific, cu un calm netulburat, în ciuda severității sale ascetice. Trece **la Domnul când abia împlinește 70 de ani**, însingurat, așa cum mereu fusese în viața sa arhierască.

La foarte scurtă vreme după trecerea în veșnicie au apărut numeroase articole în care era prezentat drept omul lui Dumnezeu, cu o sfințenie evidentă, purtătoare de harisme – puterea tămăduirii, darul clarviziunii, nebunia în Hristos.

Această ultimă stare îl făcuse să se comporte fără să se preocupe prea mult de faptul că unele gesturi sau vorbe ale sale puteau părea impredictibile sau chiar stranii, potrivit criteriilor omenești.

Dovedea astfel faptul că **sfințenia nu este rezervată doar vremurilor trecute, ci este accesibilă și contemporaneității**. A rămas în istoria orală faptul că un preot catolic din Paris, într-o omilie, dorind să argumenteze faptul că sfințenia este la îndemâna tuturor, chiar și a omului modern, spune: „Afirmați că în prezent nu se mai întâmplă minuni, nu mai există sfinți. De ce să vă prezint dovezi teoretice, când astăzi pe străzile Parisului umblă un sfânt – Sfântul Jean cel Desculț!”

În ziua de **2 iulie 1994**, va fi canonizat de **Biserica Ortodoxă din America**, iar rămășițele sale, izvorătoare de bună mireasmă au fost așezate în Catedrala Arhiepiscopală „Preasfânta Născătoare de Dumnezeu – bucuria tuturor celor necăjiți” din San Francisco[1].

Aceasta este lecția pe care o oferă Arhiepiscopul Ioan Maximovici omului contemporan – sfințenia ca cel mai firesc lucru, pornind de la viața zilnică în toată concretețea ei, fără necesitatea a ceva extraordinar.

A ne uita la sfinții de odinioară ne provoacă un sentiment de admirație, dar și un soi de depărtare, datorită distanței între ceea ce ei sunt și ceea ce noi suntem. Dar privirea la cei apropie contemporani nouă, care dincolo de imitarea celor mai vechi, au adoptat **„o metodologie nouă”**, ne apropie de înțelegerea a ceea ce înseamnă sfințenia, dar, pe limba noastră, a contemporanilor.

Care este „noua metodologie”? Dincolo de elementele de echilibristică ascetică, această nouă cale presupune, în limbaj comercial, obținerea profitului maxim, de data aceasta duhovnicesc, din fiecare lucru aproape banal pe care îl trăim sau facem în viața zilnică. Tradus, acest lucru ar însemna a te trezi în prezența lui Dumnezeu, a mânca în prezența lui Dumnezeu, a lucra în prezența lui Dumnezeu, a face totul în lumina lui Dumnezeu.

Ne aducem aminte în acest cadru de cele **trei sfaturi de bază pe care Ava Antonie i le dă ucenicului cu privire la accederea pe calea mântuirii**, un soi de „rețetă”, deși tradiția ortodoxă nu apreciază un astfel de concept – în orice loc vei merge să îl ai pe Dumnezeu în fața ta, orice lucru vei face să iei mărturie din Scripturi, și în orice loc te vei așeza să nu te miști degrabă (stabilitatea). Această „metodologie simplă” pe care ne-o propune sfântul episcop Ioan este explicitată de unchiul său, **Fericitul Episcop Ioan de Tobolsk și Siberia**, prin simbolul florii soarelui. Tradus în limbajul nostru, acest principiu înseamnă acordul dintre voia lui Dumnezeu și voința noastră. Nu aduce noutăți, ci invită la o disciplină simplă, verificată de generații și generații, dar care stă la baza vieții duhovnicești – „Arată-mi calea pe care voi merge... Învață-mă să fac voia Ta” (Psalmul 142, 8, 10). La modul practic, această căutare este dublată de capacitatea de a-i mulțumi lui Dumnezeu atât pentru cele bune, cât și pentru cele rele, condiție pentru primirea Duhului Sfânt în suflet, medicamentul pentru vindecarea unei inimi zdrobite și contextul pentru simțirea mângâierii de sus.

Dacă ar fi să îl caracterizăm sintetic, cu referire atât la viața sa interioară, cât și la slujirea sa pastorală, am folosi cuvintele Sfântului Silvan Athonitul, **„Iubindu-L pe Dumnezeu, L-a iubit până la urmă”**. Iar această dragoste s-a manifestat printr-o viață ascetică de excepție, prin zelul său misionar și, în mod special, prin apropierea față de cei în suferință. (Sursa: basilica.ro)

